AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2007. október 12. *

A T-474/04. sz. ügyben,

a **Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH** (székhelye: Bocholt [Németország], képviselik: M. Klusmann és F. Wiemer ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: A. Bouquet, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. Böhlke ügyvéd)

alperes ellen

benyújtott, a 2004. október 1-jei (2004) D/204343 bizottsági határozat annyiban történő megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amennyiben ez a felperes arra vonatkozó kérelmét elutasítja, hogy minden, a felperesre vonatkozó utalást távolítsanak el az [EK] 81. cikk és az EGT-megállapodás 53. cikke szerinti eljárásról szóló,

* Az eljárás nyelve: német.

2003. december 10-i 2005/349/EK bizottsági határozat (COMP/E-2/37.857. sz. eset – Szerves peroxidok) (HL 2005. L 110., 44. o.) végleges, közzétett változatából,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, J. Azizi és E. Cremona bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. június 8-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az EK 287. cikk szerint „[a] Közösség intézményeinek tagjai, […] valamint a Közösség tisztviselői és egyéb alkalmazottai […] [n]em fedhetik fel a szolgálati titoktartási kötelezettség alá eső információkat, így különösen a vállalkozásokra, az ezek üzleti kapcsolataira vagy költségösszetevőire vonatkozó információkat”.

2 Az [EK 81. cikk] és [EK 82. cikk] végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. (első) tanácsi rendeletnek (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) a jelen esetre alkalmazandó, „Szakmai titoktartás" című 20. cikke pontosítja a (2) bekezdésben, hogy „[a] 19. és 21. cikk rendelkezéseinek sérelme nélkül a Bizottság […] tisztviselői és más alkalmazottai nem hozzák nyilvánosságra az e rendelet alkalmazása során megszerzett azon információkat, amely szakmai titoktartási kötelezettség alá tartoznak".

3 A 17. rendelet „Határozatok közzététele" című 21. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Bizottság közzéteszi a 2., 3., 6., 7. és 8. cikk alapján hozott határozatokat.

(2) A közzététel tartalmazza a felek nevét és a határozat fő tartalmát; tekintettel van a vállalkozások üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekére."

4 Az [EK 81. cikk] és [EK 82. cikk] alapján kezdeményezett eljárásokban a felek meghallgatásáról szóló, 1998. december 22-i 2842/98/EK bizottsági rendelet (HL L 354., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 4. kötet 204. o.) jelen esetre alkalmazandó 13. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az adatokat, beleértve a dokumentumokat, nem kell közölni vagy hozzáférhetővé tenni, amennyiben azok bármelyik fél – beleértve azon feleket, akikkel szemben a Bizottság kifogással élt, a kérelmezőket és panaszosokat, valamint más harmadik feleket – üzleti titkait vagy más bizalmas adatokat tartalmaznak […]. A Bizottság

intézkedik az iratokhoz való hozzáférés engedélyezéséről, az üzleti titkok, a Bizottság belső dokumentumai és más bizalmas információk védelmének megfelelő figyelembevétele mellett.”

5 Az egyes versenyjogi eljárásokban a meghallgatási tisztviselők megbízásáról szóló, 2001. május 23-i 2001/462/EK, ESZAK bizottsági határozat (HL L 162., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet 151. o.) 9. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben egy vállalkozás vonatkozásában esetleg üzleti titoknak minősülő információ nyilvánosságra hozatalának szándéka merül fel, erről a szándékról és annak okairól írásban tájékoztatják az érintett vállalkozást. Meghatároznak egy határidőt, ameddig az érintett vállalkozás írásbeli észrevételeit előterjesztheti.

Amennyiben az érintett vállalkozás kifogást emel az információk nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban, de megállapítást nyer, hogy az információ nem védett, és ennélfogva nyilvánosságra hozható, erről a megállapításról indokolt határozatban értesíteni kell az érintett vállalkozást. A határozat meghatározza azt az időpontot, amelyet követően az információt nyilvánosságra hozzák. Az értesítés és a nyilvánosságra hozatal között legalább egy hétnek kell eltelnie.

Az első és második bekezdés értelemszerűen vonatkozik az információnak az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való közzétételére is.”

6 Az eljárások időtartamának korlátozásáról, valamint az Európai Gazdasági Közösség szállításra és versenyre vonatkozó szabályai alapján kezdeményezett szankciók végrehajtásáról szóló, 1974. november 26-i 2988/74/EGK tanácsi rendelet (HL L 319.,

1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 61. o.) 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a Bizottságnak a Közösség versenyre vonatkozó szabályainak megsértése miatti bírságok vagy szankciók kiszabását érintő jogkörére a vállalkozások vagy a vállalkozások társulásainak kérelmeire vagy bejelentéseire, a tájékoztatás kérésére vagy a vizsgálatok végzésére vonatkozó rendelkezések megsértésén kívüli jogsértésekre ötéves elévülési időszak érvényes.

A tényállás, az eljárás és a felek kérelmei

7 2002-ben a Bizottság a 17. sz. rendelet alapján vizsgálatot indított a szerves peroxidok európai előállítóival szemben – értve ezalatt az AKZO-csoportot, az Atofina SA-t, amely az Atochem jogutódja (a továbbiakban: Atochem/Atofina) és a Laporte plc, jelenleg Degussa UK Holdings Ltd által irányított társaságot, a Peroxid Chemie GmbH & Co. KG-t, a Peróxidos Orgánicos SA-t, az FMC Foret SA-t, az AC Treuhand AG-t és a felperest – az EK 81. cikk értelmében kartellekben, egy főkartellben és több regionális kartellben való részvétel miatt a szerves peroxidok bizonyos piacain.

8 2003. március 27-én a Bizottság hivatalos eljárást indított és kifogásközlést fogadott el, amelyet később kézbesítettek többek között a felperesnek. 2003. június 13-i észrevételeiben a felperes lényegében a főkartellben való részvétel terjedelmét és időtartamát vitatta, és pontosította, hogy csak szórványos kapcsolatai voltak a Peroxid Chemie-vel és az Atochem/Atofinával 1994 és 1996 között. Kijelentette azonban, hogy nem állt kapcsolatban a szóban forgó többi vállalkozással. Ezért mindenképpen szükséges a felperes esetleges jogsértésének vizsgálata.

9 2003. december 10-i levelében a Bizottság tájékoztatta a felperest az eljárást az ő vonatkozásában befejező határozatáról.

10 Továbbá az [EK] 81. cikk és az EGT-megállapodás 53. cikke szerinti eljárásról szóló, 2003. december 10-i 2005/349/EK bizottsági határozatban (COMP/E-2/37.857. sz. eset – Szerves peroxidok) (HL 2005. L 110., 44. o.; a továbbiakban: a peroxid-határozat) a Bizottság bírságot szabott ki az Atochem/Atofina-ra, a Peroxid Chemie-re, a AC Treuhandra, a Peróxidos Orgánicosra és a Degussa UK-re az EK 81. cikk megsértése miatt. E határozat címzettjei a fenti társaságok voltak, a felperes azonban nem.

11 A peroxid-határozat a rendelkező részében nem tartalmaz utalást a felperesnek a vitatott jogsértésben való részvételére. E határozat azonban a felperesre vonatkozóan mindenekelőtt, nevezetesen a (78) preambulumbekezdésben a következőt állapítja meg:

„A Bizottság, miután lehetőséget adott az érintett vállalkozásoknak, hogy előterjesszék a kifogásokra vonatkozó észrevételeiket, úgy döntött, befejezi az eljárást a [felperes] és az [FMC Foret] tekintetében. Ami a [felperest] illeti, a Bizottság megállapítja, hogy nem bizonyítható e vállalkozásnak az 1997. január 31., az elévülés szempontjából releváns időpont utáni egyedüli és folyamatos jogsértésben való részvétele. […]”

12 Továbbá többek között a peroxid-határozat (156)–(177) preambulumbekezdése a felperes különösen az AKZO-csoport, az Atochem/Atofina és a Peroxid Chemie közötti főkartellban való részvételének részletes leírását tartalmazza, amely az 1971-től 1999-ig terjedő időszakban tartott. Lényegében a Bizottság azt állapítja, meg, hogy a felperes nem vett részt közvetlenül és formálisan a főkartellben, hanem egyedül az 1993-tól 1996-ig terjedő időszakban, az Atochem/Atofinával és a Peroxid Chemie-vel való versenyellenes célú találkozókon és kapcsolatokon keresztül, valamint érzékeny üzleti adatok utóbbiakkal való cseréjén keresztül.

13 Végül a peroxid-határozat (319) preambulumbekezdése megállapítja:

„[A felperes] volt a kifogásközlés címzettje. A jelen határozatot azonban nem a [felperes]hez] intézték (lásd a (78) preambulumbekezdést), mivel a [felperes] 1997. január 31-e utáni részvétele nem volt bizonyítható."

14 A Bizottság a 2004. február 19-én kézbesített 2004. február 18-i levelével küldte meg a felperesnek a peroxid-határozat egy példányát, valamint e határozat összefoglalóját. E levélben a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy közzé kívánja tenni a peroxid-határozat nem bizalmas változatát, valamint annak összefoglalását a 17. rendelet 21. cikke alapján, és felhívta, hogy jelölje meg azon esetleges részeket, amelyekről úgy gondolja, hogy üzleti titkokat vagy más bizalmas információkat tartalmaznak.

15 2004. március 4-i levelében a felperes kérte, hogy a Bizottság a peroxid-határozat közlésre szánt változatából minden, a felperesre és az állítólagos jogsértő magatartására vonatkozó, többek között a (15), (81), (106) preambulumbekezdésben (4. táblázat) és a (120)–(123), (156)–(177), (184), (185), (188), (189), (202) és (270) preambulumbekezdésben szereplő utalást távolítson el, azon okból, hogy a felperes nem volt az említett határozat címzettje, és hogy az ő tekintetében indított eljárást befejezték (a peroxid-határozat (78) preambulumbekezdése). Ugyanis a peroxid-határozat néhány, a felperesnek a megállapított jogsértésben való szerepére vonatkozó szöveghelye, többek között a felperes által a közigazgatási eljárás során vitatott (169) és (176) preambulumbekezdés, nem helytálló. Mindenesetre, a (45) preambulumbekezdésben (a felperes piaci részesedése), a (106) preambulumbekezdésben (4. táblázat), a (168) és (175) preambulumbekezdésben (S. úr neve), valamint a (173)–(177) és (510) preambulumbekezdésben [a felperes részletes értékelése harmadik személlyel folytatott befolyásszerzési tárgyalások keretében] szereplő üzleti titkokat el kellene távolítani.

16 2004. április 6-i levelében a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy a peroxid-határozat közzétételre szánt ideiglenes változatában letakart minden utóbbira vonatkozó utalást, csatolva a megfelelő nem bizalmas változatot. A Bizottság azonban fenntartotta álláspontját a felperes azon kérelmét illetően, amely a peroxid-határozat közzétételre szánt végleges változatának bizalmas kezelésére vonatkozott.

17 2004. április 13-i levelében a felperes kérte, hogy a peroxid-határozat (15) preambulumbekezdéséből és 4. táblázatából is távolítsák el a nevét, és e módosítások fenntartásával elfogadta az említett határozat ideiglenes közzétételét.

18 2004. június 22-i levelében a Bizottság közölte a felperessel a peroxid-határozat nem bizalmas, ideiglenes, a felperesre semmilyen utalást nem tartalmazó változatát, ahogyan a Bizottság internetes honlapján való lehető leghamarabbi közzétételre szánták.

19 2004. június 28-án a Bizottság tájékoztatta a felperest azon szándékáról, hogy elutasítja utóbbinak a peroxid-határozat közzétételre szánt végleges változatában való említésére vonatkozó bizalmas kezelés iránti kérelmét. Ugyanis ebben a határozatban a Bizottság az EK 81. cikk felperes általi megsértésére következtetett, elévülési ok miatt mégsem volt lehetséges rá büntetést kiszabni. A Bizottság azonban elfogadta, hogy letakarja a peroxid-határozat végleges, nem bizalmas változatában a felperes ügyvezetőjének, S. úrnak a nevét, valamint a felperes harmadik személlyel folytatott befolyásszerzési tárgyalások keretében való részletes értékelésére tett utalásokat, és a felperes piaci részesedéseire vonatkozó pontos utalások helyébe a piaci részesedések megoszlását lépteti. Végül a Bizottság tájékoztatta a felperest azon lehetőségről, hogy a 2001/462 határozat 9. cikke alapján meghallgatási tisztviselőhöz forduljon abban az esetben, ha szándékában áll fenntartani a bizalmas kezelés iránti kérelmét.

20 2004. július 12-i levelében a felperes azt kérte a meghallgatási tisztviselőtől, hogy távolítson el a peroxid-határozat közzétételre szánt végleges változatából minden felperesre vonatkozó utalást a Bizottság internetes honlapján közzétett ideiglenes változatnak megfelelően. E levélben a felperes megismételte a 2004. március 4-i levelében felhozott érveket, és pontosította, hogy a megállapított jogsértésben való állítólagos részvételére a (15), (45), (61), (66), (71), (78), (81), (106) (4. táblázat) preambulumbekezdésben, a (108), (120)–(123), (156)–(177), (184), (185), (188), (189), (202), (270), (271), (319), (328), (366), (399), (423) és (510) preambulumbekezdésben, valamint a tartalomjegyzék 1.3.1 pontjában tett téves említését el kell távolítani. Kérelme alátámasztásaként a felperes azt állította, hogy ezen utalások bizonyítékul szolgálhatnak harmadik személyek számára ahhoz, hogy kártérítési keresetet indítsanak a felperessel szemben és a jó hírnevét sértsék a piacon. Továbbá a Bizottság a vizsgálati eljárásnak a felperes tekintetében való befejezése után már nem rendelkezne hatáskörrel arra, hogy felrója neki az EK 81. cikknek a megsértését, sem hogy e célból számára sérelmet okozó határozatot hozzon. Egyébként azon tény, hogy a peroxid-határozatot nem a felperesnek címezték, elfogadhatatlan módon megfosztaná azon lehetőségtől, hogy közvetlen keresetet indítson az említett határozattal szemben. Végül a Bizottság megközelítése összeegyeztethetetlen az elévülési szabályok céljával, valamint a jogbiztonság és az ártatlanság vélelmének elvével.

21 2004. szeptember 13-i levelében a meghallgatási tisztviselő elfogadott egy első határozatot a 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése alapján. E határozatban megtagadta, hogy a peroxid-határozat közzétételre szánt végleges változatából eltávolítson minden felperesre vonatkozó utalást – kivéve S. úr nevét, a felperes részletes értékelésére vonatkozó utalásokat és a felperes piaci részesedéseire tett utalást, amelynek a helyébe a piaci részesedések megoszlását kellene léptetni – azon indokkal, hogy nem volt szó üzleti titkokról, mivel az üzleti titok fogalma feltételezi, hogy a szóban forgó információ nyilvánosságra hozatala súlyosan sérti az érintett személy érdekeit. Másrészt a nemzeti jog szerinti kártérítési keresetek veszélyét illetően a meghallgatási tisztviselő arra a következtetésre jutott, hogy e veszély mint olyan nem jelenti a felperes érdekeinek olyan súlyos és méltánytalan sérelmét, amely a vitatott utalások védelmét igazolhatja. Megalapozottságuk esetén a nemzeti bíróságok előtti kártérítési keresetek ugyanis elfogadható következményét jelentenék a közösségi és nemzeti versenyjog megsértésének. A meghallgatási tisztviselő pontosította, hogy a felperes nem volt címzettje a peroxid-határozatnak, és hogy e határozat

az EK 81. cikk felperes által elkövetett megsértése megállapításának hiányában tehát jogilag nem kötelező a nemzeti bíróságokra. Másrészt a meghallgatási tisztviselő megjegyezte, hogy a felperes jó hírnevének esetleges sérelme megfelelő következménye volt a peroxid-határozat közzétételének a felperesnek a vitatott kartellekben való részvétele esetén. Végül a meghallgatási tisztviselő azt állította, hogy feltételezve akár, hogy a peroxid-határozatban szereplő megállapításokat nem igazolják a tények, amely kérdés megvizsgálására a meghallgatási tisztviselő nem volt jogosult, a felperesre nézve nem következik semmilyen olyan súlyos és tartós kár, amely a vitatott információknak üzleti titok jelleget kölcsönözhet.

22 Ugyanebben a levélben a meghallgatási tisztviselő továbbá úgy gondolta „A védelemhez való jog" című külön fejezetben, hogy a felperes védelemhez való jogának tiszteletben tartása céljából utóbbinak egy spanyolországi regionális kartellben való állítólagos részvételére vonatkozó, a peroxid-határozat (176), (262) és (328) preambulumbekezdésében szereplő utalásokat el kell rejteni, mivel figyelemmel ezen elemek kifogásközlésben történő említésének hiányára, a felperesnek nem volt lehetősége előterjeszteni az erre vonatkozó észrevételeit.

23 2004. szeptember 27-i levelében a felperes utalt azon szándékára, hogy keresetet kíván indítani az Elsőfokú Bíróság előtt a bizalmas kezelés iránti kérelmét elutasító, a meghallgatási tisztviselő 2004. szeptember 13-i levelében foglalt határozatával szemben, és kérte a peroxid-határozat végleges, rá vonatkozóan utalásokat tartalmazó változata közzétételének a peres eljárás befejezéséig történő elhalasztását.

24 A (2004) D/204343 határozatot (a továbbiakban: a megtámadott határozat) tartalmazó 2004. október 1-jei levelében a meghallgatási tisztviselő megismételte a 2004. szeptember 13-i levelében kifejtett indokokat. A meghallgatási tisztviselő továbbá jelezte, hogy a Bizottság elhalasztotta a peroxid-határozatnak a megtámadott határozatban leírt módon történő közzétételét addig, amíg a felperesnek lehetősége lesz

arra, hogy az EK 242. cikk alapján benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelemmel forduljon az Elsőfokú Bírósághoz.

25 2004. október 15-i levelében a felperes tudatta a meghallgatási tisztviselővel, hogy nem nyújt be ideiglenes intézkedés iránti kérelmet tekintettel az ítélkezési gyakorlat által az ilyen kérelem megalapozottságára vonatkozóan megállapított szigorú feltételekre.

26 2004. október 18-i levelében a meghallgatási tisztviselő azt válaszolta, hogy – tekintettel arra, hogy a felperes lemondott az Elsőfokú Bíróság előtti ideiglenes intézkedés iránti eljárás megindításáról – többé nincs akadálya a peroxid-határozat végleges változata előírt közzétételének.

27 Ezt követően a Bizottság a versenyjogi főhatóság internetes honlapján közzétette a peroxid-határozat nem bizalmas változatát, amely tartalmazza a felperesre vonatkozóan tett utalásokat és az általa vitatott egyéb utalásokat.

28 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. december 10-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

29 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) úgy döntött, megnyitja a szóbeli szakaszt. Az Elsőfokú Bíróság a 2006. június 8-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság szóbeli kérdéseire adott válaszaikat.

30 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, amennyiben ez elutasítja az arra vonatkozó kérelmét hogy minden rá vonatkozó utalást távolítsanak el a peroxid-határozat végleges, közzétett változatából;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

31 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A – *A megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról*

1. *A felek érvei*

32 A Bizottság vitatja a felperes eljáráshoz fűződő érdekét, és következésképpen a jelen kereset elfogadhatóságát.

33 Úgy véli, hogy mivel a felperes lemondott arról, hogy az Elsőfokú Bírósághoz forduljon ideiglenes intézkedés iránti kérelemmel, és mivel időközben a peroxid-határozatot közzétették a vitatott utalásokkal, a felperesnek már nem fűződik érdeke az e határozattal szembeni eljáráshoz. A felperes maga ismerte el az eljáráshoz fűződő érdek ezen hiányát a 2004. szeptember 27-i levelében, amikor megállapította, hogy a közzététel okafogyottá teszi a keresetét.

34 A Bizottság szerint a felperes egyáltalán nem utal arra, hogy a vitatott és közzétett utalások mennyiben minősülnek üzleti titoknak. Mindenesetre a megtámadott határozat esetleges megsemmisítése nem másítja meg azt a tényt, hogy harmadik személyek tudomást szereztek az említett utalásokról, és csekély lenne annak valószínűsége, hogy hasonló eset újra előforduljon a jövőben. Kétséges lenne ezért, hogy az említett megsemmisítés joghatásokat válthat ki (az Elsőfokú Bíróság T-480/93. és T-483/93. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1995. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2305. o.] 59. és 60. pontja)

35 A Bizottság véleménye szerint a kereset azon téves kiindulóponton alapszik, amely szerint a vitatott utalások kötelező jellegűek. A jogsértésekre vonatkozó olyan megállapítások azonban, amelyek a felperesre vonatkoznak és csak a peroxid-határozat indokolásában szerepelnek, anélkül azonban hogy formálisan kifejezésre jutnának ennek rendelkező részében, nem kötelezőek (a Bíróság 40/73–48/73., 50/73., 54/73–56/73., 111/73., 113/73. és 114/73. sz., Suiker Unie és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1975. december 16-án hozott ítéletének [EBHT 1975., 1663. o.] 315. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-38/92. sz., AWS Benelux kontra Bizottság ügyben 1994. április 28-án hozott ítéletének [EBHT 1994., II-211. o.] 34. pontja; a T-145/89. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1995. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-987. o.] 35., 55. és azt követő pontjai, valamint a T-156/94. sz., Aristrain kontra Bizottság ügyben 1999. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-645. o., kivonatos közzététel] 699. pontja). A felperes azon érvét illetően, amely szerint az eljáráshoz fűződő érdeke azon tényből ered, hogy a megtámadott határozat esetleges megsemmisítése a Bizottsággal szembeni felelősség megállapítása iránti kereset alapjaként szolgálhat abban az esetben, ha a felperest kártérítésre kötelezik egy nemzeti jogvita során, a Bizottság úgy véli, hogy ez tisztán feltevésszerű, és emlékeztet arra, hogy a felperes nem volt címzettje a nemzeti bíróságokra kötelező jellegű, az EK 81. cikk megsértését megállapító határozatnak.

36 A felperes lényegében azt állítja, hogy a megtámadott határozat elleni keresete elfogadható.

2. *Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

37 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a jelen kereset a megtámadott határozat ellen irányul, amelyet a 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése alapján hoztak, és amellyel a Bizottság részben elutasította a felperes által benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelmet azon indokból, hogy e kérelem a peroxid-határozat közzétételre szánt, nem bizalmas változata néhány szöveghelyére vonatkozott. A jelen keresetnek tehát nem célja a peroxid-határozat mint olyan jogszerűségének vitatása. Továbbá a felek által nem vitatott, hogy a peroxid-határozat – amelynek egy példányát 2004. február 19-én küldték meg a felperesnek – elleni kereset benyújtásának határideje lejárt, és hogy következésképpen e határozat jogerőre emelkedett a felperessel szemben, amennyiben vele szemben jogerős, kötelező joghatások kiváltására alkalmas.

38 Még ha a felperesnek volt is perindítási joga megfelelő időben a peroxid-határozattal szemben, de azt nem tette meg, attól még nem következik ebből, hogy nincs az eljáráshoz fűződő érdeke a megtámadott határozattal szemben. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen érdek feltételezi, hogy a megtámadott jogi aktus megsemmisítése önmagában joghatások kiváltására alkalmas legyen (lásd a fenti 34. pontban hivatkozott Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 59 pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot; lásd szintén ebben az értelemben a Bíróság 53/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben 1986. június 24-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 1965. o.] 21. pontját), hogy a kereset ezáltal a benyújtója tekintetében előnyösebb helyzetet eredményezzen (lásd analógia útján a Bíróság C-50/00 P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 21. pontját), és hogy utóbbi az említett aktus megsemmisítéséhez fűződő létrejött és fennálló érdeket igazolja (az Elsőfokú Bíróság T-28/02. sz., First Data és társai kontra Bizottság ügyben 2005. október 17-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4119. o.] 42. pontja).

39 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy azon kérdés, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése járhat-e előnnyel a felperes számára, és következésképpen megalapozhatja-e az eljáráshoz fűződő érdekét, érdemi kérdés, amely nevezetesen a 2001/462 határozat a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 9. cikke harmadik bekezdésének értelmében vett „üzleti titok" fogalom hatályának megvizsgálásától függ. Ugyanis, feltételezve akár, hogy a felperes által benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelem legalábbis részben a fent hivatkozott rendelkezések által említett üzleti titkokra vonatkozik – amely kérdést a jelen kereset megalapozottságának vizsgálata során kell eldönteni –, az e kérelmet elutasító megtámadott határozat jogellenes lenne, amennyiben e fogalom téves alkalmazásából eredne. Ezért a megtámadott határozat megsemmisítése előnnyel járhat a felperes számára, amennyiben a Bizottságnak az EK 233. cikk alapján eleget kell tennie az azzal járó következményeknek a peroxid-határozat közzétételére vonatkozóan, amelynek a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdése alapján tekintettel kell lennie a felperes üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekére.

40 Másodszor, ellentétben a Bizottság feltevésével, azon egyedüli körülmény, hogy a vitatott utalások közzététele már megtörtént, és hogy bizonyos harmadik személyek már tudomást szerezhettek arról, nem foszthatja meg a felperest a megtámadott határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdekétől. Ellenkezőleg, ezen utalások folytatólagos nyilvánosságra hozatala folyamatosan sérti a felperes érdekeit, többek között a jó hírnevét, ami a fenti 38. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a létrejött és fennálló érdek alkotóeleme. Különben minden más értelmezés, amely a kereset elfogadhatóságát a vitatott utalások Bizottság általi nyilvánosságra hozatalától vagy annak elmaradásától – tehát ezáltal egy befejezett tény létrehozásától – tenné függővé, lehetővé tenné utóbbinak, hogy kivonja magát a bírósági felülvizsgálat alól azáltal, hogy ilyen nyilvánosságra hozatalhoz folyamodik, még ha az jogellenes is.

41 Általánosabban: a fenti 39. és 40. pontban elfogadott álláspontot megerősíti azon ítélkezési gyakorlat, amely szerint valamely határozat megsemmisítése önmagában alkalmas joghatások kiváltására, többek között arra kötelezve a Bizottságot, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletét végrehajtó intézkedéseket hozzon az EK 233. cikknek megfelelően és elkerülve a Bizottság részéről az ilyen gyakorlat megújítását (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-46/92. sz., Scottish Football kontra Bizottság

ügyben 1994. november 9-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-1039. o.] 14. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ugyanakkor a jelen esetben a megtámadott határozat pontosan a peroxid-határozat nem bizalmas, a felperesre vonatkozó szöveghelyektől nem mentesített változatának a Versenypolitikai Főigazgatóság Internetes honlapján való állandó újra megjelentetéséhez vezet. Ezért a megtámadott határozat esetleges, legalábbis részleges megsemmisítése az EK 233. cikk alapján arra kötelezné a Bizottságot, hogy függessze fel a vitatott néhány szövegrész közzétételét.

42 Az előzőekre tekintettel a Bizottság által emelt elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne a felek által ezzel összefüggésben felhozott érveket megvizsgálni.

B – *Az ügy érdeméről*

1. *Előzetes észrevétel*

43 Keresete alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyeket először is a 17. rendelet 21. cikkének megsértésére, másodszor a Bizottságnak a 17. rendelet 3. és 15. cikke alapján a neki betudható jogsértést megállapító határozat elfogadására és közzétételére való jogkörének hiányára, harmadszor pedig a hatékony bírói védelemhez való jogának megsértésére alapít.

2. *A 17. rendelet 21. cikkének megsértésére alapított jogalapról*

a) A felek érvei

44 A felperes azt állítja, hogy azon egyedüli tény, hogy nem címzettje a peroxid-határozatnak, megtiltja a Bizottságnak a rá vonatkozó megállapítások közzétételét.

45 A felperes szerint a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdésében előírt közzététel csak az érdekelt felekre vonatkozik. Ugyanakkor az „érdekelt felek" fogalom e rendelkezés értelmében csak a bírságot kiszabó határozat címzettjeire vonatkozik, és a határozatban szereplő azon vállalkozásokra nem, amelyek nem címzettjei e határozatnak. A nem címzett vállalkozásoknak sérelmet okozó megállapításokat tartalmazó határozat közzététele ugyanis szankciót jelentene utóbbiak számára az ilyen közzététel által kiváltott, a jó hírnevükre nézve kedvezőtlen következmények és az említett határozatból eredő bizonyítékok alapján annak megnövekedett kockázata miatt, hogy harmadik személyek által a nemzeti bíróságok előtt indított kártérítési kereseteknek lesznek kitéve. A felperes véleménye szerint a határozat címzettjeivel ellentétben az ilyen vállalkozások továbbá nem vitathatják bírói úton e megállapítások megalapozottságát a fent említett kedvezőtlen hatások és kockázatok elkerülése érdekében, ami a hatékony bírói jogvédelemhez való joguk elfogadhatatlan korlátozásának minősül.

46 A tárgyaláson a felperes a második jogalapja keretében kifejtett érvelésére és az Elsőfokú Bíróság T-198/03. sz., Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben 2006. május 30-án hozott ítéletére (EBHT 2006., II-1429. o.) hivatkozva lényegében azt adta elő, hogy a Bizottságnak a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdése alapján a határozat közzétételére vonatkozó jogkörét korlátozza egyfelől az EK 287. cikk értelmében vett szolgálati titkok védelme, amely az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkében említett elemek

nyilvánosságra hozatalára is vonatkozik (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.), valamint másfelől a Nizzában 2000. december 7-én kihirdetett, az Európai Unió Alapjogi Chartájának (HL C 364., 1. o.) 48. cikkében előírt ártatlanság vélelmének elve, amelynek fényében a Bizottság közzétételi jogkörének terjedelmét értékelni kell. Az ártatlanság vélelmének elve ugyanis megtiltaná a Bizottságnak, hogy nyilvánossága hozzon olyan bizonyítékokat, amelyeket az érintett vállalkozásnak nem lett volna lehetősége bírói úton vitatni.

47 Következésképpen a felperes állítólagos jogsértő magatartására vonatkozó megállapításokat tartalmazó peroxid-határozat közzététele a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének megsértését jelentené.

48 A Bizottság véleménye szerint azon tény, hogy a peroxid-határozatot nem a felperehez intézték, mint címzetthez, nem érinti az említett határozatnak a rá vonatkozó utalásokat tartalmazó változatban történő közzétételére vonatkozó jogkörét. Ez annál is inkább igaz, mivel a felperes fél volt a közigazgatási eljárásban ameddig azt az ő vonatkozásában be nem fejezték.

49 A Bizottság véleménye szerint a közzétételi jogköre egyedüli, a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második tagmondatában előírt korlátját azon kötelezettsége jelenti, hogy tekintettel legyen a vállalkozások üzleti titkaik védelméhez fűződő jogos érdekére. E rendelkezés első tagmondata azonban csak azon minimális követelményekre utal, amelyeknek a közzétételnek meg kell felelnie, vagyis az érdekelt felek nevére és a határozat fő tartalmára.

50 Az ítélkezési gyakorlat megerősíti ezen értelmezést azáltal, hogy elismeri, hogy az e minimális követelményeken túlmenő közzétételek elfogadhatók. Így a bírságot kiszabó határozat teljes szövegének közzététele jogszerű lenne még akkor is, ha

a 17. rendelet 15. cikke alapján hozott határozatok nem tartoznak az említett rendelet 21. cikke (1) bekezdésében említett határozatok közé (a Bíróság 41/69. sz., Chemiefarma kontra Bizottság ügyben 1970. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 1970., 661. o.] 101–103. pontja és az 54/69. sz., Francolor kontra Bizottság ügyben 1972. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1972., 851. o.] 30. és 31. pontja). Következésképpen a megtámadott határozatban a Bizottság jogosan állapította meg ezen ítélkezési gyakorlat alapján, hogy azon határozatokat vagy azoknak a részeit is közzéteheti, amelyekre a másodlagos jog nem írt elő közzétételi kötelezettséget, feltéve, hogy az nem eredményezi üzleti titkok nyilvánosságra hozatalát.

51 A Bizottság azt állítja továbbá, hogy feltételezve akár, hogy a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének első tagmondatában szereplő „érdekelt felek" kifejezés csak a határozat címzettjeire utal, az e második tagmondatban használt, tágabb „vállalkozás" kifejezésből következik inkább – és nem az „érdekelt fél" kifejezésből –, hogy az érdekelt feleken kívül más személyeket is meg lehet említeni a közzétett határozatban.

52 A Bizottság szintén úgy véli, hogy a peroxid-határozatban szereplő, a felperesre vonatkozó nem kötelező utalások, amelyek nem jutnak formálisan kifejezésre az említett határozat rendelkező részében az ítélkezési gyakorlat értelmében (a Bíróság C-344/98. sz., Masterfoods és HB ügyben 2000. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-11369. o.] 52. pontja) nem képezik tárgyát a Bizottság azon határozatának, amelyet a nemzeti bíróságoknak figyelembe kell venni egy esetleges kártérítési kereset során (az Elsőfokú Bíróság T-125/97. és T-127/97. sz., Coca-Cola kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1733. o.] 86. pontja). A jelen esetben a Bizottságnak a peroxid-határozat indokolásában szereplő megállapításai nem képezhetik tehát megsemmisítés iránti kereset tárgyát, mivel sérelmet okozó aktus indokolásaként ezen aktus rendelkező része szükséges alátámasztását jelentik (az Elsőfokú Bíróság T-138/89. sz., NBV és NVB kontra Bizottság ügyben 1992. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2181. o.] 31. pontja; a T-24/93–T-26/93. és T-28/93. sz., Compagnie maritime belge transports és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. október 8-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1201. o.] 150. pontja és a T-228/97. sz., Irish Sugar kontra Bizottság ügyben 1999. október 7-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2969. o.] 178. pontja). A jogsértésekre vonatkozóan az indokolásban szereplő, de ilyen támasztékot nem jelentő utalások viszont nem okoznak sérelmet sem az érdekelt feleknek, sem harmadik személyeknek. Ebből következik, hogy a Bizottság helyesen állapította meg

a megtámadott határozatban, hogy a peroxid-határozat nem minősül olyan határozatnak, amely a nemzeti bíróságokra nézve kötelezően állapítja meg az EK 81. cikk felperes általi megsértését.

53 A peroxid-határozat ugyanis nem tartalmaz a felperesre vonatkozóan semmilyen kötelező megállapítást, amely képes lenne előre sejtetni a nemzeti bíró önálló álláspontját, hanem kizárólag a felperes magatartásának leírását, hozzájárulva az említett határozat címzettjei által elkövetett jogsértés eredetének és hátterének megértéséhez. Ennélfogva kizárt, hogy a felperes esetleges kártérítési kereseteknek tegye ki magát a nemzeti bíróságok előtt, anélkül hogy védekezhetne. Különösen, a felperes kijelentésével ellentétében, a közzétett peroxid-határozatot nem lehet ellene döntő bizonyítékként felhozni, sem harmadik személyek nem használhatják a bizonyításfelvétel jelentős módon való megkönnyítése érdekében ilyen jogvita keretében.

54 Továbbá a Bizottság úgy véli, hogy az [EK] 81. és [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 30. cikke – amely rendelkezés a 17. rendelet 21. cikkének helyébe lépett és kibővítette a közzététel feltételeit úgy, hogy ezentúl kifejezetten vonatkozzanak a szankciókat és kényszerítő bírságokat kiszabó határozatokra – megerősíti a megközelítését, és nem feltétlenül ellentétes a korábbi közzétételi gyakorlatával. A közzététel egyrészt a közigazgatás átláthatóságát biztosítja, másrészt pedig különösen a szankciót kiszabó határozatokat illetően, elrettentő hatással bír, a Bíróság a fenti 50. pontban hivatkozott Chemiefarma kontra Bizottság ítéletében elismert általános megelőzésre vonatkozó célkitűzésnek megfelelően. A Bizottság szerint a felperes állítólagos szankcionálása, amelyet a vitatott utalások közzététele jelent, sem nem kérdőjelezi meg az általános megelőzésre vonatkozó célkitűzést, sem nem módosítja az elévülési szabályok hatályát kiterjesztve az alkalmazási körüket oly módon, hogy a Bizottság közzétételi jogkörét korlátoznák. E tekintetben a Bizottság hangsúlyozza, hogy a szankciók kiszabására vonatkozó elévülési idővel kapcsolatban a rendelet 25. cikke kifejezetten előírja a „23. és 24. cikk alapján a Bizottságra ruházott jogköröket”, következésképpen nem hivatkozik az említett rendelet 30. cikke alapján a határozatok közzétételére.

55 Végül a tárgyaláson a Bizottság a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 89. pontjában elfogadott megoldásra hivatkozik, amely szerint nem lehet a kartellre vonatkozó ténymegállapításoknak a bírságot kiszabó határozatban való feltüntetését attól a feltételtől függővé tenni, hogy a Bizottság rendelkezett-e hatáskörrel az arra vonatkozó jogsértés megállapítására, vagy attól függővé tenni, hogy ténylegesen megállapította-e e jogsértést. A Bizottság jogszerűen jár el ugyanis abban az esetben, ha a jogsértést megállapító és szankciót kiszabó határozatban ismerteti azt a ténybeli és történeti hátteret, amelybe a kifogásolt magatartás illeszkedik. Ugyanez vonatkozik ezen ismertetés közzétételére is, mivel az alkalmas lehet arra, hogy az érintett közönség teljes körűen megismerje az ilyen határozat indokait. E tekintetben a Bizottság feladata annak megítélése, hogy célszerű-e az ilyen részek feltüntetése.

56 Következésképpen, a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

Előzetes észrevétel

57 Első jogalapjával a felperes lényegében a Bizottság azon jogkörét vitatja, hogy a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdése alapján közzétegyen a 17. rendelet alapján elfogadott olyan határozatot, amelyet nem neki címeztek, és amelyben a Bizottság az indokolásban, és nem a rendelkező részben állapította meg a felperes által elkövetett jogsértést. E jogalap alátámasztásaként a felperes lényegében arra hivatkozik egyrészt, hogy nem minősül olyan „érdekelt félnek" a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdése első tagmondatának értelmében, aki az ilyen közzététel tárgyát képezheti, másrészt pedig

hogy a peroxid-határozat közzététele sérelmes számára, amennyiben az EK 287. cikk szerinti szolgálati titok körébe tartozó elemeket hoz nyilvánosságra.

58 Az Elsőfokú Bíróság célszerűnek tartja előbb az első jogalapnak a Bizottság közzétételi jogköre terjedelmére vonatkozó második része megalapozottságát megvizsgálni az EK 287. cikkre tekintettel.

A Bizottság 17. rendelete 21. cikke szerinti közzétételi jogkörének terjedelméről

59 Előzetesen fel kell idézni a 17. rendeletnek a Bizottság közzétételi jogköre terjedelmét szabályozó 21. cikkének tartalmát.

60 Egyrészt a 17. rendelet 21. cikke felsorolja azon határozattípusokat, amelyek közzétételére a Bizottság jogosult, amely felsoroláshoz az ítélkezési gyakorlat szerint hozzá kell tenni a bírságot kiszabó határozatokat az említett rendelet 15. cikke alapján (lásd ebben az értelemben a fenti 50. pontban hivatkozott Chemiefarma kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 101–104. pontját és a fenti 50. pontban hivatkozott Francolor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 30. és 31. pontját). Másrészt az említett rendelet 21. cikkének (2) bekezdése az első tagmondatában úgy rendelkezik, hogy „[a] közzététel tartalmazza a felek nevét és a határozat fő tartalmát”. Továbbá az említett rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második tagmondata alapján a Bizottságnak „tekintettel [kell lennie] a vállalkozások üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekére”.

61 Általánosabban mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy még ha valamely jogi aktus közzétételét nem is írják kifejezetten elő a szerződések vagy más, általánosan alkalmazandó jogi aktusok, a szerződések által felállított rendszerből – különösen az EU 1. cikk, az EK 254. cikk és az EK 255. cikkből, valamint a közösségi intézményeket tevékenységük során kötelező nyilvánosság elvéből és átláthatóság követelményéből – következik, hogy olyan rendelkezések hiányában, amelyek kifejezetten elrendelik vagy megtiltják a közzétételt, főszabálynak minősül az intézmények azon lehetősége, hogy az általuk elfogadott jogi aktusokat közzétegyék. E szabályhoz képest kivételek léteznek azonban annyiban, amennyiben a közösségi jog – különösen a szolgálati titoktartási kötelezettség betartását biztosító rendelkezések révén – tiltja e jogi aktusok vagy az azokban foglalt egyes információk nyilvánosságra hozatalát. Következésképpen a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének nem célja, hogy korlátozza a Bizottság azon lehetőségét, hogy önkéntesen közzétegye a határozat olyan változatát, amely teljesebb, mint a szükséges minimum, és abban olyan információkat tüntessen fel, amelynek közzététele nem kötelező, amennyiben annak nyilvánosságra hozatala nem összeegyeztethetetlen a szolgálati titok védelmével (a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 69. és 79. pontja).

62 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének második tagmondata – hasonlóan az említett rendelet 20. cikkéhez – csak az EK 287. cikkben megállapított szolgálati titok védelmének a másodlagos jogban való konkretizálását jelenti, és hogy a 2001/462 határozat 9. cikkében előírt eljárás csak a Bíróság által a fenti 38. pontban hivatkozott AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben (különösen a 29. és 30. pontban; lásd szintén ebben az értelemben a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 28. pontját) elismert eljárási követelmények végrehajtására irányul. Ezen eljárás tehát akkor alkalmazandó, ha a Bizottság egy versenyjogi eljárás során olyan információkat kíván nyilvánosságra hozni, amelyek sérthetik az EK 287. cikk szerinti szolgálati titok védelmét (a 2001/462 határozat 9. cikkének első és második albekezdése), és legyen az bármilyen formában, beleértve valamely határozatnak az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (harmadik albekezdés) vagy az Interneten való közzétételét.

63 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja továbbá, hogy sem az EK 287. cikk, sem a 17. rendelet nem állapítja meg kifejezetten, hogy az üzleti titkokon kívül milyen

információk tartoznak a szolgálati titok körébe. Az EK 287. cikk nyitott megfogalmazásából (amely megtiltja, hogy felfedjék „a szolgálati titoktartási kötelezettség alá eső információkat, így különösen a vállalkozásokra, az ezek üzleti kapcsolataira vagy költségösszetevőire vonatkozó információkat"), a 2842/98 rendelet 13. cikkének (1) bekezdéséből és az ítélkezési gyakorlatból az következik azonban, hogy a „szolgálati titok körébe tartozó információk" fogalom magában foglal az üzleti titkokon kívüli egyéb bizalmas információkat is (a Bíróság 145/83. sz., Adams kontra Bizottság ügyben 1985. november 7-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 3539. o.] 34. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-353/94. sz., Postbank kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-921. o.] 86. pontja).

64 A „szolgálati titok körébe tartozó információk" fogalom e tág értelméből következik, hogy a 17. rendelet 21. cikkét és a 2001/462 határozat 9. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a 2842/98 rendelet 13. cikkének (1) bekezdéséhez hasonlóan mind az üzleti titkokra, mind egyéb bizalmas információkra vonatkozik. Továbbá meg kell állapítani, hogy az információk – amelyek közül a szolgálati titok az EK 287. cikk alapján védelmet igényel – bizalmas jellege az elsődleges vagy másodlagos közösségi jog egyéb rendelkezéseiből is eredhet, mint amilyen (a fenti 46. pontban hivatkozott) 1049/2001 rendelet 4. cikke vagy az EK 286. cikk és a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) (lásd szintén ebben az értelemben a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 34. és 35. pontját).

65 Ami általában véve az üzleti titkok vagy a szolgálati titok körébe tartozó egyéb információk jellegét illeti, mindenekelőtt elengedhetetlen, hogy ezen üzleti titkokat, illetve bizalmas információkat csak a személyek szűk köre ismerje. Továbbá olyan információknak kell lenniük, amelyek nyilvánosságra hozatala alkalmas arra, hogy súlyos kárt okozzon, vagy az információt nyújtónak, vagy valamely harmadik személynek (a fenti 63. pontban hivatkozott Postbank kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 87. pontja, lásd szintén az [EK] 81. és [EK] 82. cikk, az EGT-megállapodás 53., 54. és 57. cikke, valamint a 139/2004/EK tanácsi rendelet alapján folytatott eljárásokban a Bizottság aktájába való betekintés szabályairól szóló, 2005. december 22-i 2005/C 325/07 bizottsági közlemény (HL C 325., 7. o.) 3.2.1 és 3.2.2. pontját). Végül az is szükséges,

hogy azok az érdekek, amelyek az információ nyilvánosságra hozatala révén sérülhetnek, objektíve védelemre szoruljanak. Így tehát valamely információ bizalmas jellegének megítélése a nyilvánosságra hozatallal szembenálló jogos érdekeknek a közérdekkel való egyensúlyba hozását igényli, amely közérdek megköveteli, hogy a közösségi intézmények a tevékenységeiket a lehető legnyilvánosabban folytassák (a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 71. pontja).

66 Ebből következik egyrészt, hogy amikor a meghallgatási tisztviselő a 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése alapján hoz határozatot, nem szorítkozhat pusztán annak a vizsgálatára, hogy vajon a 17. rendelet alapján hozott határozat közzétételre szánt változata tartalmaz-e üzleti titkot vagy hasonló védelem alá tartozó más információt. Azt is meg kell vizsgálnia, hogy e változat tartalmaz-e más olyan információt, amelyet nem lehet nyilvánosságra hozni vagy azért, mert a közösségi jogszabályok alapján sajátos védelemben részesül, vagy azért, mert jellegénél fogva olyan információk körébe tartozik, amelyek a szolgálati titoktartási kötelezettség alá esnek (a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 34. pontja). Másrészt a jogszerűség vizsgálata során az Elsőfokú Bíróságnak arra kell figyelnie, hogy a meghallgatási tisztviselő betartsa a megbízása kereteit, ahogyan azokat meghatározták, és ezért ellenőriznie kell, hogy utóbbi helyesen alkalmazta-e a szolgálati titok védelmét a jelen esetben. Ellenben az Elsőfokú Bíróság nem kifogásolhatja, hogy a meghallgatási tisztviselő nem javította ki a Bizottság által a közzététel tárgyát képező határozat elfogadásakor elkövetett esetleges szabálytalanságokat, tekintettel arra, hogy az ilyen szabálytalanságok vizsgálata nem tartozik a hatáskörébe. Így az Elsőfokú Bíróság nem vonhatja kétségbe a közzétételre szánt határozatnak sem a formai jogszerűségét, sem a megalapozottságát, még ha utóbbi súlyos hibákat is tartalmaz.

67 A fenti 59–66. pontban megállapított elvekre tekintettel kell megvizsgálni azon kérdést, hogy a felperes által vitatott utalások az EK 287. cikk alapján a szolgálati titok védelme alá tartoznak-e, és ha igen, milyen mértékben.

A vitatott utalások szolgálati titok általi védelméről

– Általános észrevétel

68 Az előzőekre tekintettel meg kell vizsgálni, hogy a vitatott utalások az EK 287. cikk alapján a szolgálati titok körébe tartozó információknak minősülnek-e, úgy ahogy e fogalom a fenti 63. és 65. pontban értelmezésre került, és különösen ellenőrizni kell, hogy a közzétételük alkalmas-e arra, hogy súlyos kárt okozzon a felperesnek.

– A szolgálati titok védelmének a meghallgatási tisztviselő által figyelembe vett szempontjairól

69 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a peroxid-határozatban a felperesre vonatkozó bizonyos szöveghelyek közzétételének a felperes általi vitatását és az ezen utalások bizalmas kezelése iránti kérelmét követően a meghallgatási tisztviselő megtámadott határozatban azon kérdés megvizsgálására szorítkozott, hogy a felperes által vitatott utalások olyan üzleti titoknak minősülnek-e, amelynek nyilvánosságra hozatala sértheti a jogos érdekeit.

70 Meg kell állapítani továbbá, hogy – még ha ezáltal a meghallgatási tisztviselő formálisan korlátozta is a vizsgálata tárgyát – a vizsgálata során mégis állást foglalt a vitatott utalások nyilvánosságra hozatalának káros jellegét, és következésképpen azok bizalmas jellegét illetően. Így a meghallgatási tisztviselő megvizsgálta egyrészt, hogy a vitatott utalások közzététele bizonyítékul szolgálhatott harmadik személyek számára,

lehetővé téve kártérítési keresetek indítását a felperessel szemben a nemzeti bíróságok előtt, másrészt pedig, hogy az ilyen közzététel sértheti-e súlyosan a felperes jó hírnevét a piacon.

71 Az előzőekből, valamint a fenti 21. pontból az következik, hogy lényegében a meghallgatási tisztviselő a felperes által benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelemre válaszul azt a kérdést is megvizsgálta, hogy a vitatott utalások az üzleti titkon kívüli bizalmas információnak minősülnek-e. E tekintetben a meghallgatási tisztviselő azon következtetésre jutott, hogy a felperesnek a peroxid-határozat végleges, közzétételre szánt változatából a vitatott utalások eltávolításához való érdeke nem elegendő.

– A megtámadott határozatnak a szolgálati titok védelmének szempontjából való megalapozottságát illetően

72 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy amennyiben a Bizottság a versenyjog megsértése miatt bírságot szabott ki valamely vállalkozásra, e vállalkozás ahhoz fűződő érdeke, hogy a terhére rótt jogsértő magatartás részleteit ne hozzák nyilvánosságra, nem szorul sajátos védelemre tekintettel az ahhoz fűződő közérdekre, hogy a nyilvánosság a lehető legrészletesebben megismerje a Bizottság valamennyi intézkedésének az indokait, tekintettel a gazdasági szereplők ahhoz fűződő érdekére, hogy megtudják, melyek a joghátránnyal sújtható magatartások, és tekintettel a jogsértést elszenvedett személyek azon érdekére, hogy tudomást szerezzenek a részletekről annak érdekében, hogy adott esetben érvényesíthessék jogaikat a szankcionált vállalkozásokkal szemben, valamint figyelemmel e vállalkozás azon lehetőségére, hogy e határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményezheti (a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 78. pontja). Az Elsőfokú Bíróság úgy tekinti, hogy e kijelentés *mutatis mutandis* vonatkozik valamely vállalkozás által elkövetett jogsértést megállapító határozatokra, amelyre a 2988/74 rendelet 1. cikke szerinti elévülési idő vonatkozik, amely határozat meghozatalára a

Bizottság implicit módon jogosult a 17. rendelet által létrehozott rendszer alapján, ha igazolja az ehhez fűződő jogos érdekét (az Elsőfokú Bíróság T-22/02. és T-23/02. sz., Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4065. o.] 60–63. pontja).

73 Meg kell állapítani azonban, hogy a fenti 72. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazása feltételezi, hogy a megállapított jogsértés legalább a határozat rendelkező részében szerepeljen, és hogy a határozatot az érintett vállalkozáshoz címezzék, hogy azt bírósági úton vitathassa. Ugyanis e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint arra maga a Bizottság hivatkozik, bármi is legyen azon indokolás, amelyen a határozat alapszik, egyedül ennek rendelkező része alkalmas joghatások kiváltására, és következésképpen sérelem okozására. Ellenben a határozat indokolásában megfogalmazott megállapítások önmagukban nem képezhetik megsemmisítés iránti kereset tárgyát. Csak annyiban vethetők alá a közösségi bíróság jogszerűségi vizsgálatának, amennyiben az ilyen sérelmet okozó aktus indokolásaként ezen aktus rendelkező részének szükséges alátámasztását jelentik (a Bíróság C-164/02. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2004. január 28-án hozott végzésének [EBHT 2004., I-1177. o.] 21. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-213/00. sz., CMA CGM és társai kontra Bizottság ügyben 2003. március 19-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-913. o.] 186. pontja), és különösen ha ezen indokolás alkalmas a szóban forgó aktus rendelkező részében hozott döntés lényegének megváltoztatására (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-251/00. sz., Lagardère és Canal+ kontra Bizottság ügyben 2002. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4825. o.] 67. és 68. pontját).

74 Ugyanakkor a jelen esetben az előzőekből következik, hogy azon kérdéstől függetlenül, hogy a Bizottságnak volt-e vagy sem alapos oka a peroxid-határozat indokolásában a felperesnek betudható jogsértés megállapítására, ilyen megállapításnak a rendelkező részből való hiányzása miatt utóbbinak nem lenne kereshetőségi joga az említett határozattal szemben. Ezért a felperes által a peroxid-határozattal szemben benyújtott, a vitatott utalások megalapozottságának az Elsőfokú Bíróság általi megvizsgálására vonatkozó kereset mindenképpen elfogadhatatlan lenne, még ha feltételezhetően az EK 230. cikk ötödik bekezdésében előírt határidőben nyújtották is be (lásd ebben az értelemben a fenti 52. pontban hivatkozott Compagnie maritime belge transports és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 150. pontját).

75 Ráadásul, amint azzal a felperes érvel, a Bizottságnak a 17. rendelet alapján a határozatok elfogadására és közzétételére vonatkozó jogkörének, valamint a szolgálati titok védelmének terjedelmét a közösségi jogrend részét képező általános elvek és alapvető jogok, és különösen – a Nizzában 2000. december 7-én kihirdetett, az Európai Unió Alapjogi Chartájának (HL 2000. C 364., 1. o.) 48. cikkében megerősített – ártatlanság vélelme elvének fényében kell értelmezni, amely a vállalkozásokra irányadó versenyszabályok megsértésével kapcsolatos és esetleg bírság vagy kényszerítő bírság kiszabásával végződő eljárásokban is alkalmazandó (a Bíróság C-199/92. P. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4287. o.] 150. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 178. pontja; a fenti 72. pontban hivatkozott Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 104. és 105. pontja).

76 Meg kell jegyezni továbbá, hogy az ártatlanság vélelme azt jelenti, hogy minden gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították. Ellentétes vele tehát egy eljárást befejező határozatban tett bármilyen olyan formális megállapítás vagy bármilyen olyan utalás, amely egy adott jogsértéssel gyanúsított személy felelősségére vonatkozik, ha ez a személy nem élhetett a szokásos módon lefolytatott és az ellenérvek megalapozottságáról hozott határozathoz vezető eljárás keretében a védelemhez való jog gyakorlása érdekében általában biztosított összes garanciával (a fenti 72. pontban hivatkozott Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 106. pontja). Egyebekben egy jogsértéssel gyanúsított személy felelőssége csak akkor tekinthető jogerősen megállapítottnak, ha az e jogsértést megállapító határozat jogerőre emelkedett, ami arra utal, hogy az érintett személy az említett határozattal szemben az EK 230. cikk ötödik bekezdésében előírt határidőn belül nem nyújtott be keresetet, vagy egy ilyen kereset következtében a peres eljárás végleges, különösen az említett határozat jogszerűségét megerősítő bírósági határozattal lezárult.

77 Következésképpen nem tekinthetők törvénynek megfelelően megállapítottnak az olyan megállapítások, amelyeket az eljárás alá vont személynek nem volt lehetősége közösségi bíróságok előtt vitatni, pedig vitatja a megalapozottságukat. Ugyanis az ilyen megállapítások bármilyen bírósági felülvizsgálat alóli kivonása, és ezért ezek

jogellenessége esetén a közösségi bíróság általi esetleges korrekció alóli kivonás ténye nyilvánvalóan ellentétes az ártatlanság vélelmének elvével. Minden egyéb értelmezés a közigazgatási és bírósági jogkörök közötti feladatmegosztási rendszer és intézményi egyensúly sérelméhez vezetne, mivel vitatás esetén a bíróságnak csak arról kellene véglegesen döntenie, hogy volt-e elegendő bizonyíték, amely lehetővé tette a Bizottság számára, hogy valamely vállalkozás a versenyszabályok megsértésének elkövetéséért való felelősségére következtessen.

78 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli továbbá, hogy amennyiben a Bizottságnak a valamely vállalkozás által elkövetett jogsértésre vonatkozó megállapításai sérthetik az ártatlanság vélelme elvének alkalmazását, ezeket főszabály szerint a nyilvánosság tekintetében bizalmasnak és következésképpen jellegüknél fogva a szolgálati titok körébe tartozónak kell tekinteni. Ezen elv többek között annak szükségességéből következik, hogy az érintett személy jó hírnevét és méltóságát mindaddig tiszteletben tartsák, ameddig nem ítélték el jogerősen (analógia útján lásd az Elsőfokú Bíróság T-15/02. sz., BASF kontra Bizottság ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-497. o.] 604. pontját). Az ilyen elemek bizalmas jellegét megerősíti az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amely szerint védelemben részesülnek azon információk, amelyeknek a nyilvánosságra hozatala sértené az egyén magánéletének és becsületének védelmét. Végül ezen információk bizalmas jellege nem függhet azon kérdéstől, hogy rendelkeznek-e, és ha igen, mennyiben bizonyító jelleggel egy nemzeti jogvita keretében.

79 E tekintetben az alperes nem hivatkozhat a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 89. pontjára, mivel az Elsőfokú Bíróság ott elfogadott álláspontja nem a jelen eset alapját képező helyzethez hasonlítható helyzetre vonatkozik, ahol is a felperes peroxid-határozatban rá vonatkozó állítások megalapozottsága vitatásának minden lehetőségétől meg van fosztva (a fenti 46. pontban hivatkozott Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 78. pontjának vége). Ugyanakkor a fenti 72. és 73. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Bizottság az elévülési idő letelte után nem fogadhat el valamely jogsértést megállapító határozatot, ha nem igazolja az ilyen megállapítás megtételéhez fűződő jogos érdekét, és ha az érintett vállalkozás nem rendelkezik semmilyen lehetőséggel arra, hogy ezen megállapítást a közösségi bíróságok általi felülvizsgálatnak vesse alá (lásd szintén ebben az értelemben a fenti 52. pontban hivatkozott Coca-Cola kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 86. pontját).

80 A jelen esetben, amint az a fenti 74. pontban megállapításra került, a felperesnek nem volt kereshetőségi joga a peroxid-határozattal szemben, tekintettel különösen a jogsértésben való részvételének a rendelkező részben való említésének hiányára, pedig e határozat indokolásának megalapozottságát vitatta, amennyiben az megemlítette a jogsértésben való részvételét. Egy ilyen helyzet ellentétes az ártatlanság vélelmének elvével, és sérti a szolgálati titok védelmét – ahogyan az a fenti 75–78. pontban értelmezésre került –, amelyek megkövetelik a felperes jó hírneve és méltósága tiszteletben tartásának biztosítását. Úgy kell ezért tekinteni, hogy a vitatott utalások az EK 287. cikk értelmében a jellegüknél fogva a szolgálati titok körébe tartozó információknak minősülnek. E tekintetben meg kell állapítani végül, hogy a Bizottság maga ismerte be a tárgyaláson, hogy közzétehette volna a peroxid-határozatot annak megállapítására szorítkozva, hogy a felperes részt vett a közigazgatási eljárásban, és vele szemben elévülési ok miatt a vizsgálatot befejezhette volna. Meg kell állapítani, hogy ilyen körülmények között a felperesnek a vitatott utalások védelméhez fűződő jogos érdekét megelőző, azok közzétételéhez fűződő közérdek tehát hiányzik.

81 Az előzőekből következik, hogy a meghallgatási tisztviselő, azáltal, hogy megállapította, hogy a vitatott utalások nem voltak védelemre érdemesek és hogy a közzétételük nem minősült a felperes érdekei súlyos és méltánytalan sérelmének, a jelen esetben tévesen alkalmazta a szolgálati titok védelmét. Következésképpen a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben elutasítja a felperes bizalmas kezelés iránti kérelmét, anélkül hogy szükséges lenne nyilatkozni az utóbbi által hivatkozott egyéb jogalapokról és kifogásokról.

A költségekről

82 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A 2004. október 1-jei (2004) D/204343 bizottsági határozatot megsemmisíti.

2) A Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.

Jaeger Azizi Cremona

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. október 12-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér ..... II - 4232

A tényállás, az eljárás és a felek kérelmei ..... II - 4235

A jogkérdésről ..... II - 4242

A – A megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról ..... II - 4242

1. A felek érvei ..... II - 4242

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 4244

B – Az ügy érdeméről ..... II - 4246

1. Előzetes észrevétel ..... II - 4246

2. A 17. rendelet 21. cikkének megsértésére alapított jogalapról ..... II - 4247

a) A felek érvei ..... II - 4247

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 4251

Előzetes észrevétel ..... II - 4251

A Bizottság 17. rendelete 21. cikke szerinti közzétételi jogkörének terjedelméről ..... II - 4252

A vitatott utalások szolgálati titok általi védelméről ..... II - 4256

– Általános észrevétel ..... II - 4256

– A szolgálati titok védelmének a meghallgatási tisztviselő által figyelembe vett szempontjairól ..... II - 4256

– A megtámadott határozatnak a szolgálati titok védelmének szempontjából való megalapozottságát illetően ..... II - 4257

A költségekről ..... II - 4261